

COM ARRIBAR-HI

Ben complicat és arribar-hi. Aquesta cova, desconeguda per quasi tothom és al bell mig d'un dels alzinars més densos i bonics de Font-rubí. Cal anar a Font-rubí de d'alt i seguir el camí — la Carrerada, per cert— direcció al Coll de la Barraca, abans d'arribar-hi trobarem un camí que baixa a mà dreta que ens porta a la Font de Llinars. Hem de deixar la font a la nostra esquerra i continuar el camí que s'endinsa al bosc. Al cap d'un centenar de metres el camí passa entre camps de cirerers, ara abandonats, fins aquí hi podrem arribar amb un vehicle més o menys alt. A la dreta, un bosc d'alzines cobreix la falda de la muntanya, i a d'alt de tot, uns espadats de penya perfilen els altiplans contra el cel. Allà d'alt, en un punt d'aquesta roca calcària, s'hi troba amagada aquesta balma inaccessible. Per tal de fer possible la guia cap a la cova s'ha senyalat accés amb pintura als arbres i les pedres, tot i que qualsevol camí pot ser possible, doncs l'espai diàfan i força net de brossa d'aquest alzar, permet crear una nova ruta diferent a la que hem decidit senyalar. Realment encara no hi ha camí, però si seguim la ruta senyalada qualsevol hi podrà arribar sense dificultats.

HISTÒRIA

La cova del Miret és a l'alzar anomenat de Font-rubí o del Fortuny. En aquesta cova, s'hi han realitzat excavacions arqueològiques amb no massa èxit, excavacions potser induïdes per la seva proximitat amb la Cova de la Guineu que és just a d'alt sobre, a l'altiplà. Salvador Llorac la cita el seu llibre "Font-rubí, passeig pel temps i el territori" com a cova de la Plana de la Pineda o de la font del Llinars. Ningú sap per què se'n diu del Miret, però hom explica una anècdota ben interessant. Durant la Guerra Civil periòdicament passaven a reclutar nous soldats, o feien tant els nacionals com els rojos. Alguns veïns de Font-rubí que coneixien la cova s'hi varen amagar. En Josep de Ca la Càndia recorda que un va ser el seu pare, de la lleva del 18, que per edat no li tocava però a les acaballes de la guerra tothom valia. Recorda que eren sis o set, el Jan Gros, l'oncle Llorenç i d'altres veïns que ja no pot recordar. Potser aquesta funció secreta ha estat la que la preservat en l'anonimat, segurament més coneguda per alguns arqueòlegs que pels veïns, la majoria dels quals no n'ha sentit a parlar mai. Aquest fet també demostra que la cova era també d'antic oculta dins un bosc; bosc que s'ha preservat en la seva forma autòctona format per alzines i no pel pi blanc que ha poblat ràpidament les antigues zones desforestades i els costers conreats, abans que la fil·loxera exterminés la vinya del Penedès.

L'INDRET

La cova del Miret es foradada a l'espadat envoltada d'alzines. L'entrada de la cova no és molt gran; té uns dos metres i mig d'alt per uns tres o quatre d'amplà. Dins s'alça en forma de cúpula que cobreix un recinte gairebé circular, d'uns quatre o cinc metres de diàmetre. Les parets presenten restes d'estalactites i filtracions d'aigua. A terra encara hi ha restes dels claus i cordelles utilitzades per realitzar les prospeccions arqueològiques, ara bé, es nota que fa molt de temps que ningú hi treballa. La cova és el fi del trajecte però durant el descens podrem observar la vegetació de l'alzar amb el galzeran, la falguera i la molsa, en un paratge ben bonic i proper a la font del Llinars.